

Apostladagen Predikan av Arne Wikström

För kanske 40 år sedan blev en sång väldigt populär i vårt land. Författaren var biskopen och professorn Jan-Arvid Hellström, och den som sjöng var hans fru Lena. Denna sång har följt mig sedan dess: *Ditt Gennesaret.*

Vid Gennesaret en morgon fick jag se dig komma fram. Du gick ner till oss vid näten där vi satt vid båtens stam, och du talade om fiske på ett annorlunda sätt: Kasta näten ut men på större djup på ett nytt Gennesaret!

Du ska följa mig, så sa du, vi ska bilda fiskelag, vi skall ut på storsjöfiske av ett annorlunda slag. Och så gick vi, bara gick vi, något märkligt hade skett. Du gick före mig och jag följde dig ut på ditt Gennesaret.

Så såg jag dem, tolv av Jesu lärjungar.

Den **första** lärjungen jag såg förvånade mig något. Det var en man med välkammad hår, slips och kavaj. Han var visst bankman, en välavlönad civilekonom med elegant och världsvant beteende. En man med koll på läget, som ville ha koll på läget. Han följde Jesus med den kritiska distansen, och han rynkade på näsan varje gång det blev tal om underverk. Det var något som störde hans välplanerade världsbild. Ändå var det han som förundrades allra mest över Jesus...

Den **andra** lärjungen kände jag igen. Det var en gammal kvinna, en pensionär, en människa med lång livserfarenhet. Hon gjorde inte mycket väsen av sig, var nästan lite skygg, svarade knappt på tilltal. Men med sitt tysta, försynta lugn skapade hon liksom utrymme åt andra. I hennes närhet kände man sig sedd och bekräftad.

En lärjunge som syntes desto mer var den unga kvinnan; **revolutionären**. Hon gick den radikala vägen: den stora demonstranten, veganen, flyktinggömmaren, antifascisten. Hon var aldrig nöjd. Hon såg alltid bristen, orättvisorna, nöden hos människorna. Hon följde Jesus för hon drömde om en ny värld, om en ny rättvis världsordning.

Den **fjärde** lärjungen var också radikal, men på ett annat sätt. Han var en fd nazist, ja, det finns faktiskt sådana. Han hade gjort en helomvändning när han mötte Jesus. Men han kände sig orolig för att de andra inte skulle kunna lita på honom. Många har ju svårt att tro att ränderna verkligen går ur. Men Jesus själv hade han aldrig behövt övertyga.

Inte heller den **femte** lärjungen jag såg. Hon var kanske fem år, och hon ville gärna hålla den otrygga lärjungen i handen. Ofta blev hon trött i benen och tiggde om att få bli buren. Hon roade och fascinerade många med sin bländande fantasi, och med sina enkla lekar, där Jesus gärna deltog, så hjälpte hon de vuxna att minnas livets djupaste väsentligheter...

Det fanns också en **dagisfröken** som deltog i lekandet; då hade Jesus i alla fall några lärjungar som inte hindrade barnen från att få vara med!

Den **sjunde** lärjungen jag såg var astrolog. Det kanske förvånar. Och visst fick man väl lov att ta hans spekulationer och utläggningar med en nypa salt. Men det var en ärligt sökande lärjunge, och det var ju faktiskt några astrologer som en gång hade kommit till Betlehem med gåvor då Jesus hade fötts. Och många av kyrkans män och kvinnor har skådat i stjärnorna utan att man kastat ut dem för den sakens skull. Det viktiga är väl att man inte glömmer vem som är det sanna ljuset?

Sen såg jag en som arbetade som **trädgårdsmästare**. Hon värnade om miljön, om Guds skapelse. Den vördnad hon visade allt levande har jag sällan skådat. Hon såg underverken i vardagen. Hon anade någonting heligt i allt som lever. Hon gick ofta och sjöng *Bara den som vandrar nära marken, kan se dina under Gud.*

Den **nionde** lärjungen hade ett härjat ansikte, en påtagligt misshandlad kropp. Hon hade varit slav under narkotikan, och pumpat sin kropp full med droger. Hon hade betalat med sin kropp, sålt sig till många män för att kunna

betala för sitt eländiga liv. Att se henne bland Jesu lärjungar förvånade mig egentligen inte, för dem som samhället sätter längst ner har alltid funnits i Mästarens sällskap. Dem som man inte kan vänta sig någonting av, dem som man möjligen kan förbarma sig över, på just dem vill Kristus bygga sin kyrka.

Den **tionde** lärjungen var en villrådig student som läste enstaka kurser i skilda ämnen på högskolan. Han sökte en väg att gå, en inriktning för sitt liv. Han anade att någonstans fanns det en viktig uppgift för honom, en kallelse. Han var inte säker på om han hade valt rätt sammanhang. Med tveksamma och tvivlande steg gick han nästan längst bak i lärjungaskaran.

Där fanns naturligtvis också en **förrädare**. Sådana finns det alltid i kyrkans sammanhang. Kyrkan är alltid sårbar. Det finns hela tiden destruktiva krafter inom kyrkan som gör att den såras, ja kanske till och med dödas, för att den ska kunna uppstå till ett nytt liv?

Den **tolfte** lärjungen verkade bekant. Jag såg bara skymten av den här person som hastigast i en spegelbild. Här i dopfontens vatten finns den lärjungens ansikte återspeglad. Törs du komma hit och titta efter vem det är? Vågar du möta din egen bild, alla de sanningar som är ditt liv? Vågar du möta den djupa kallelse som gömmer sig i detta levande vatten?

I denna vattenyta finns bilderna av alla Jesu lärjungar. Alla bilderna går in i varandra och bildar en slags helhet, en helighet. Och någonstans i alla dessa ansikten skymtar också bilden av Gud. Gudsvinden sveper över vattnet och viskar: ”Följ mig!”

Men då står du där på stranden där vi fiskat utan hopp. Och du ber oss sätta garnen och vi drar dem fulla opp. Och på stranden brinner elden där jag äter och blir mätt. Du går före mig, och jag följer dig ut på ditt Gennesaret.